

KRYPERI, n. 3. (fig. fam.) Krypande handlingsätt, beteende, skick, väsende.

KRYPFISK, m. 2. Se *Klätterfisk*.

KRYPFLOKA, f. 1. Örten *Sison* undnadum.

KRYPHVEN, f. sing. Ett mångårigt grässlåg. *Agrostis stolonifera*.

KRYPHÅL, n. 3. 1) Hål, der ett djur kan krypa in och gömma sig, eller hvarigenom det kan undkomma förföljelse. — 2) (fig. fam.) Undflykt.

KRYPIN, -i'nn, n. 3. (fam.) Hål, näste. Säges skämtv. om kroghål.

KRYPKUNG, m. 2. Ett slags kräfta. *Pagurus Bernhardus*.

KRYPNING, f. 2. (med.) Den känsla, man erfar, då man tycker, att det kryper i kroppen.

KRYPPESPEL, n. 3. (mek.) Ett slags flyttbart gångspel.

KRYPSKYTT, m. 2. En, som föröfvar krypskytte.

KRYPSKYTTE, n. 4. Hemligt och otillåtet jagande på annans mark.

KRYPT, kry'ppt, m. 3. Ett insektslägte. *Cryptus*.

KRYPTOGAM, kryptotåg, f. 3. (från grek.) Växt, som saknar verkliga hjertblad och tydliga könsdelar. Groddtrådsväxt. [Cryp —.]

KRYPTÅG, m. sing. En art af växtslättet. *Tåg. Juncus bufonius*.

KRYPVIDE, n. sing. En helt liten buske af *Pilslägtet. Salix fusca*.

KRYPVÄXT, f. 3. Växt, som kryper utåt marken.

KRYPÄRTER, f. 3. pl. En artförändring af sockerärterna. *Pisum nanum*.

KRYPÖRT, f. 3. 1) Se *Krypväxt*. — 2) Örten *Potentilla reptans*, med gula blommor och krypande lång stjälk.

KRYSLIT, krysålit, m. 3. Ett slags grön-gul, genomskinlig ädelsten. — Skrifves äfv. *Chrysolith*.

KRYSOBRAS, krysåbrás, m. 3. Grön agat. Skrifves äfv. *Chry* —.

KRYSS, n. 3. (i fornspråket *Kross*) 1) (i allm.) Kors. *I. k.* — 2) (byggn.k.) Band i ett kors-half. — 3) (skepp.) Se *Ankarkrona*.

KRYSSA, v. n. 1. (sjöt.) 1) Att genom bidevindssegling, än för styrbords- och än för babords-halsar, komma från ett ställe, då vinden är emot. — 2) Uppehålla sig i hafvet på en viss höjd och der segla af och an, för att aflägsna kapare, borttaga fiendtliga skepp, observera flottor, o. s. v. — *Kryssande*, n. 4. o. *Kryssning*, f. 2.

KRYSSARE, m. 3. 1) Kryssande fartyg. — 2) Fartyg, beordradt att kryssa i ett visst farvatten.

KRYSSHULT, n. 3. (skepp.) Tvenne i vinkel vid en nagelbänk fästade små trä- eller jernstycken, som tjena att kring dem fästa tjockare tåg.

KRYSSMAST, f. 3. Den aktersta af de trenne masterna på ett skepp.

KRYSSNING, f. 2. (sjöt.) Det slags segling, då man kryssar.

KRYSSNINGSHÖJD, f. 3. Den höjd i hafvet, på hvilken ett fartyg kryssar.

KRYSSRÅ, f. 3. pl. — *rår*. (skepp.) Rån, som hänger vid kryss-stången.

KRYSS-SEGEL, n. 3. (skepp.) Ett segel, som är underslaget till kryssrån.

KRYSS-STAG, n. 3. (skepp.) Ett stag, som förifrån stöttar kryssmasten.

KRYSS-STÅNG, f. 3. pl. — *stänger*. (skepp.) Stången näst öfver kryssmasten.

KRYSSVANT, n. 3. pl. (skepp.) Vanten på kryssmasten.

KRYSTA, v. a. 1. Hårt trycka, klämma. *K. fram. út*, med mycken ansträngning framtrycka, utvinga. Brukas äfv. i fig. mening. Se *Framkrysta*. — *K. sig*, v. r. 1) Tvinga sig till att få stolgång. — 2) (fig. fam.) Omåttligt anstränga sig, för att framalstra något litterärt arbete. — *Krystande*, n. 4. o. *Krystning*, f. 2.

KRÅKA, f. 1. 1) Se *Gråkråka*. *Hoppa som en k.*, tungt. *Hoppa k.*, hoppa i nedhukad ställning. — 2) Hufva, som fruntimmer bruka sommartiden i hvardagslag, då de äro ute. — 3) (fam.) Snorkluns. — *Ss. Kråkbo, -unge*.

KRÅKBÄR, n. 3. Bär af Kråkris.

KRÅKESYRA, f. 1. Se *Göksyra*.

KRÅKFÅGEL, m. 2. *K-glar* kallas en afdelning af Sparfågeln, till hvilken höra Korpen, Kråkan, Råkan, Kajan, Skatan, Nötskrikan, m. fl.

KRÅKFÖTTER, m. 3. pl. 1) (fig. fam.) Dålig handstil, liknande kråkers fötter. *Skrifva k.* — 2) (bot.) a) En art Ålandsrot, med gula blommor. *Inula salicina*. — b) Örten *Comarum palustre*, med rödbruna blommor.

KRÅKHVETE, n. sing. Se *Pukhvete*.

KRÅKKLOR, m. 3. pl. Örten *Coronopus depressus*.

KRÅKKLÖFVER, m. sing. Se *Kråkfötter*, 2, b.

KRÅKLÖK, m. sing. En lökväxt. *Ornithogalum minimum*.

KRÅKRIS, n. sing. En låg buske med små röda blommor, hvaraf blifva kråkbär. *Empetrum nigrum*.

KRÅKVINKEL, m. sing. (t. *Krähwinkel*) Liten landsortsstad, der det tillgår äkta kalkborgerligt. Benämningens upplunnen af *Kotzebue*.

KRÅKÄRTER, f. 3. pl. Örten *Orobos vernus*, med purpurfärga blommor.

KRÅMA SIG, se *Kroma sig*.

KRÄNGEL, n. sing. (fam.) 1) Hinder, som man af ogenhet, fiendtlighet lägger i vägen för någon. — 2) Ränker, undflykter, konst. — 3) (i rätttegångar) Advokatknep; invändningar, för att draga ut på tiden; lagvrängning. — 4) Gräl.

KRÄNGELMAKARE, m. 3. (fam.) En, som är fallen för att krängla.

KRÄNGLA, v. n. 1. (fam.) 1) Af elakhet göra svårigheter, lägga hinder i vägen för någon. — 2) Smida ränker, söka undflykter, hafva listiga konst. för sig. *K. bort, ihöp, 'n, 'll*, se *Bortkrängla*, *sc. K. sig fram, ifrå'n*, med mycket bråk, eller med list, konst, ränker hjälpa sig fram. *K. sig 'n öfverallt*, med list och konst skaffa sig insteg öfverallt. *K. sig till*, genom konst, ränker, listiga tillställningar förskaffa sig. — 3) (i rätttegångar) Bruka advokatknep, vränga lagens mening. — 4) Söka gräl. — 5) (pop.) Se *Hångla*. — *Kränglande*, n. 4.

KRÄNGLARE, m. 3. Se *Krängelmakare*.

KRÄNGLIG, a. 2. (fam.) 1) (om person) Fallen för att krängla. *En k. karl att ha att göra med*. — 2) (om sak) Invecklad, intrasslad, svår att utreda.

KRÄNGLIGHET, f. 3. (fam.) Egenskapen att vara kränglig.

KRÄNGLIGT, adv. (fam.) På ett krängligt sätt, med krängel.